

Descansar a les bones o descansar en pau

Els caps de setmana i els ponts festius han adquirit fama, ben guanyada, d'homeiers. Resulta que quan la gent es vol divertir costi el que costi comença a córrer i a jugar-se la vida. I, sovint, la perd.

Però sempre hi ha un pitjor, passa que les vacances d'estiu són encara més perilloses. Deixant de banda la moda dels autotocars que bolquen i els gairebé preceptius accidents de carretera, hi ha una colla de contratemps propis de platja i de muntanya que també maten. O que poden ocasionar ferides de diversa consideració.

Figura que descanso en un poble molt agradable de l'Alt Empordà. Bé: com que tinc la companyia —tan estimada— de fills i de nets, el concepte de descans és relatiu, no pas perquè me'l pertorbi la família, sinó que pateixo per la integritat de cada un dels seus membres.

Malalties

Els grans corren el risc dels contratemps domèstics, perquè les cases d'estiu (tal com la seva condició indica) estan deshabitades la major part de l'any, i quan les reobren necessiten temps per reprendre el bleix: hi ha aixetes que no funcionen, desguassos que rebuflen, cuines de gas amb fuites, instal·lacions elèctriques que produeixen enramaments si t'hi confies massa... Ah! I insectes variats que es veu que també estiuegen i tenen els mateixos gustos que nosaltres, trien els mateixos indrets i les mateixes cases per passar-hi temporada. Però la convivència és difícil, a causa de diferències insalvables de necessitats i de costums. S'originen batalles memorables. D'una banda, esprais amb líquids mortífers, i de l'altra fiblons

que piquen amb una eficàcia terrible.

Hi ha, també, un factor que em sembla poc estudiat. La naturalesa és molt senyora, i aprofita l'estiu per manifestar-se en els cossos humans, en forma de malalties que s'estrenen o rebroten, d'al·lèrgies misterioses, de dolors musculars que s'erigeixen en baròmetres, molt sensibles als canvis de temps. És possible que tot plegat es degui al trasbals d'allò que abans en deien el canvi d'aigües, que si s'afegeix a un canvi total de domicili, d'hàbituds alimentàries i d'horaris de dormir i d'estar despert, pot adquirir —i adquireix— unes proporcions esveradores.

Els petits, els nens i nenes, es diria que van a la guerra. Ignoro si s'ha fet mai una estadística de les caigudes infantils de bicicleta durant els mesos d'estiu. O, simplement, caigudes de peu pla o de pareta baixa, d'escala, d'arbre o de tot el que es presenti. El mostrarí és extensíssim. No sé si valdria la pena que algú fes el recompte de peus i braços enguixats que es poden veure quan la temporada fa el ple, en el lloc més selectes d'esbarjo i folgança. Seria interessant preguntar a les farmàcies xifres sobre la venda de tiretes i de mercromina, i esbrinar com estan de feina, a l'estiu, els metges costaners. La platja i les piscines (ni caldria dir-ho); després de la llarga veda hivernal i tardoral, tenen una voracitat mal dissimulada, i no distingeixen entre grans i petits, ni entre autòctons i forasters. S'ho empassen tot, amb sensibles baixes vistes tan bon punt la gent es distreu.

Encara bo que l'estiu només dura, a tot estirar, tres mesos. Si s'allargava gaire més, potser no podríem contar-ho.

PERE CALDERS

Des de Vic Eumo Editorial passa, o si més no hauria de passar, que viuen i treballen a col·leccions, al costat de d'aquesta voluntat d'

Eumo Editorial o com editar fora de Barcelona

L'any 1980 Ricard Torrents amb la col·laboració entusiasta d'altres professors de l'Escola Universitària de Vic fundava Eumo Editorial. D'altra banda el mateix Torrents tampoc no és aliè a la represa dels estudis universitaris a la capital d'Osona allà per l'any 1977 amb una doble pensada: que fossin d'alguna manera la perllongació dels estudis que tradicionalment havien existit a Vic fins al Decret de Nova Planta de Felip V i, també, per bé que amb més dificultats, amb la intenció de convertir la ciutat en un centre universitari a l'estil de tants com n'hi ha d'escampats arreu d'Europa. Tots aquests projectes coincideixen amb el procés democratitzador i la recuperació de l'autonomia, fets, que obrien noves perspectives.

Un dels estudis que s'imparteixen a Vic des dels inicis són els que tenen lloc a l'escola de mestres. Ràpidament tothom es va adonar del buit esfereïdor que existia a Catalunya pel que fa als materials de la pedagogia i la didàctica i, en general, de la manca tant a nivell de facultat com d'escola, dels clàssics del pensament educatiu. "Aleshores —explica Torrents— ens trobàvem amb l'absurd d'haver d'estudiar pedagogia sense materials, que és tant com dir que algú pot estudiar literatura sense textos originals. L'absurd encara és més gran quan pensem que el col·lectiu que estudia pedagogia a l'àrea del català està entre les 11.000 i les 12.000 persones. D'aquí neix fonamentalment la idea de fer la col·lecció de "Textos Pedagògics". Una col·lecció, val a dir, que es caracteritza pel rigor tant pel que toca a la tria d'autors, les introduccions i les traduccions. Es tracta de llibres que estan pensats com a "llibres d'estudi" i per tant amb la possibilitat de trobar-hi tot allò que cal exigir en esti-

de dir, en que fa p sensibilitat questions els textos i tot dins dona el atenció a exercit els cas de M digmàtic: sobre el qu a casa nos

"Distàncies"

Del fet que na se'n de blema. Un producció no és tant tècnic o p distribució "distàncies" en definitiu plegats per ser més ac barcelonins rents possi Barcelona darrer dia cap noveta. Quan la re n'havien tre 6. Hi ha act paternalism les coses qu lona, que re nificatives. sentació del cions' dedi

"Reflexions"

Amb la m rències" que dor i la quasi ció "Narratiu preten engr obrir amb la